

PIELŪGSME, DZIESMAS UN SLAVĒŠANA

S A B A T A P Ē C P U S D I E N A I

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Laiku 16:8-36; Ps. 32:1-5; 51:1-6, 17; Fil. 4:8; Atkl. 4:9-11; 5:9-13.

ATMIŅAS PANTS:

„Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, dziediet Tam Kungam, visa pasaule!”
Ps. 96:1

Kēniņa Dāvida dzīve Bibelē ir aprakstīta vairāku iemeslu dēļ. Ne tikai tāpēc, ka Israēla vēstures svarīga daļa ir saistīta ar viņa dzīvi un valdīšanu, bet mēs arī varam gūt daudzas garīgas mācības gan no viņa labajiem, gan arī sliktajiem darbiem.

Šonedēļ mēs sāksim izmantot dažus piemērus no Dāvida dzīves, lai „parakņātos” vairāk pielūgsmes jautājumā: ko tā nozīmē, kā mums to vajadzētu darīt un ko tai vajadzētu darīt mums. Jo Dāvidā mēs varam atrast daudzus pielūgsmes, dziedāšanas un slavēšanas piemērus. Šīs lietas bija svarīga daļa no viņa dzīves un piedzīvojumiem ar Dievu.

Tā tam vajadzētu būt arī ar mums, īpaši ja mēs pastāvīgi atceramies, ka pirmā eņģeļa vēsts ir aicinājums pielūgt. Ko tas nozīmē – pielūgt? Kā mums to darīt? Kāpēc mums to darīt? Kāda loma pielūgsmē ir mūzikai? Ar ko atšķiras patiesa pielūgsme no viltus pielūgsmes?

Visas šīs tēmas mēs dažādos veidos aplūkojam visu ceturksni, pievēršot uzmanību aicinājumam: „Nāciet, pielūgsim un zemosimies, locīsim ceļus Tā Kunga, sava Radītāja, priekšā! Jo Viņš ir mūsu Dievs, un mēs esam Viņa tauta, avis, ko Viņa roka gana.” (Ps. 95:6, 7)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 6. augustā.

STARP SAULU UN DĀVIDU

Izlasi par dažiem mirkļiem Dāvida dzīvē, pirms viņš kļuva par ķēniņu: 1. Sam. 16:6-13; 17:45-47; 18:14; 24:10; 26:9; 30:6-8. Ko tas mums stāsta par Dāvidu? _____

Dievs izvēlējās Saulu par pirmo Israēla ķēniņu, jo Viņš pieskaņojās ļaužu prasībām. Bet, kad Dievs izvēlējās Dāvidu par nākamo Israēla ķēniņu, Viņš atgādināja Samuēlam, ka Kungs uzlūko sirdi. (1. Sam. 16:7)

Dāvids nebūt nebija perfekts. Patiesībā varētu pat teikt, ka Dāvida vēlākie morālie pārkāpumi bija daudz nopietnāki par Saula grēkiem. Tomēr Kungs atmata Saulu, bet Dāvidam piedeva pat visļaudzākās kļūdas, ļaujot viņam turpināt sēdēt tronī. Kur bija atšķirība?

Izlasi Ps. 32:1-5 un 51:1-6. Kāda svarīga doma atrodama šajos pantos, kas ir tik būtiska ticībai? _____

Dievs strādā ar sirdīm. Viņš ne tikai lasa sirdi, kas ir domu iekšējās attieksmes un motīvu centrs, bet arī spēj aizskart un mainīt tās sirdis, kas ir atvērtas Viņam. Dāvida sirds ļāvās tikt pārliecināta par grēku. Viņš savu grēku nožēloja un pacietīgi pieņēma tā sekas. Salīdzinot – lai arī kādas ārējas atzišanās izteica Sauls, bija skaidrs, ka viņa sirds nav nodevusies Kungam. „Uzticējies atbildību par visu valsti, Kungs ķēniņu neatstāja vienu. Viņš tam deva Svēto Garu, lai atklātu viņa paša lielo vājumu un vajadzību pēc Dieva žēlastības, un, ja Sauls būtu paļāvies uz Dievu, tad Dievs tiešām būtu bijis ar viņu. Kamēr tā gribu pārvaldīja Dieva griba, kamēr viņš padevās Svētā Gara audziņšajai disciplīnai, tikmēr Dievs viņa pūlēm varēja piešķirt sekmes. Bet, kad Sauls izvēlējās rīkoties neatkarīgi no Dieva, Kungs vairs ilgāk nevarēja būt viņa vadonis un bija spiests to atcelt.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 636. lpp.)

Pajautā sev, vai tas, kas notiek tavā sirdī, atšķiras no tā, ko cilvēki redz tavā ārienē? Ko tu no savas atbildes vari uzzināt par sevi? _____

SALAUZTA SIRDS, SALAUZTS GARS

„Upuri, kas patīk Dievam, ir satriekts gars; salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi.” (Ps. 51:19) Padomā par šiem Dāvida vārdiem, īpaši pielūgsmes kontekstā. (Galu galā, senā Israēla pielūgsmes centrā bija upuri.) Vārds, kas tulkots kā „sagrauzts”, nāk no ebreju vārda, kas nozīmē „satriekts”. Ko Kungs mums šeit pasaka? Kā mums saprast šo domu, ņemot vērā, ka mūsu pielūgsmei ir jābūt prieka pilnai? Kāpēc šis abas pretējās domas tomēr nav pretrunīgas? _____

Mēs, kristieši, uzskatām par pašsaprotamu, ka visa cilvēce ir kritusi, grēcīga un samaitāta (vai vismaz mums vajadzētu tā domāt). Šī samaitātība un grēcīgums skāris ikvienu cilvēku, arī mūs. Padomā par kontrastu starp to, kas tu varētu būt, un kas tu esi; par kontrastu starp to, kādas domas tu perini, un ko tu zini, kādām domām tev vajadzētu būt; par kontrastu starp to, ko tu dari, un ko tu zini, ko tev vajadzētu darīt; starp to, ko tu nedari, un ko tu zini, ko tev vajadzētu darīt. Kristiešiem ar augsto Jēzus standartu savas patiesās dabas aptveršana var būt īpaši graužoša. Šeit dzimst satriekts gars un salauzta un sagrauzta sirds. Ja kāds, kurš apgalvo, ka ir kristietis, to neredz, tad viņš patiešām ir akls. Visticamākais, viņš nav piedzīvojis atgriešanos vai arī ir to pazaudējis.

Tomēr prieks rodas, uzzinot, ka, neskatoties uz mūsu kritušo stāvokli, Dievs mūs mīl tik ļoti, ka Kristus nāca un mira, upurējot Sevi mūsu labā, un ka Viņa pilnīgā dzīve, Viņa pilnīgais raksturs tiek piešķirts mums ticībā. Un atkal parādās „mūžīgā evaņģēlija” tēma (Atkl. 14:6). Mūsu pielūgsmei vajadzētu koncentrēties ne tikai uz mūsu pašu grēcīgumu, bet uz Dieva brīnišķīgo atrisinājumu tam: uz krustu. Protams, mums ir vajadzīga salauzta un satriekta sirds, bet mums vienmēr vajadzētu šai skumjajai realitātei pretī celt to, ko Dievs Kristū mūsu labā ir izdarījis. Izpratne par to, cik mēs esam slikti, īstenībā dod prieku, jo mēs zinām, ka, neskatoties uz mūsu stāvokli, mums tik un tā pieder mūžīgā dzīvība un ka Jēzus dēļ Dievs nevērsīs mūsu pārkāpumus pret mums. Šī ir patiesība, kurai vienmēr vajadzētu būt gan personīga, gan kopīga pielūgsmes piedzīvojuma centrā.

DĀVIDS: SLAVAS DZIESMA UN PIELŪGSME

Dāvīda izpratne par Dievu un glābšanu, ko Viņš piedāvā, veidoja ne tikai viņa personīgo dzīvi, bet arī viņa kā garīgā vadītāja spējas un ietekmi pār ļaudīm. Viņa dziesmas un lūgšanas atspoguļo dziļu bijību pret Dievu, kuru viņš milēja un pazina kā personīgu draugu un Glābēju.

Saskaņā ar 1. Laiku 16:7, Dāvīds savam muzikālajam vadonim Asafam prezentēja jaunu pateicības un slavas dziesmu dienā, kad šķirsts tika pārvietots uz Jeruzalemi. Šī slavas dziesma sastāv no diviem svarīgiem pielūgsmes aspektiem: Dievs atklājas kā Tāds, ko ir vērts pielūgt, un pielūdzējs atbilstoši reaģē. Šajā dziesmā Dāvīds vispirms aicina lūdzējus aktīvi iesaistīties pielūgsmē.

Izlasī visu dziesmu 1. Laiku 16:8-35. Ievēro, cik bieži tiek lietoti šie vārdi, kas aicina uz rīcību, sevišķi pirmajā dziesmas daļā: pateicieties, dziediet, piesauciet Viņa vārdu, meklējiet Kungu, dariet zināmu, runājiet, dodiet godu, pasludiniet, atcerieties, nesiet upurus. Tad Dāvīds izklāsta iemeslus, kāpēc Dievs ir mūsu slavas un pielūgsmes cienīgs.

Kurus notikumus pagātnē Israēla tautai vajadzēja darīt zināmus citiem? 1. Laiku 16:8, 12, 16-22. Kādus sevišķus Dieva darbus tiem bija jāatgādina? 12, 15. p. _____

Dziesminieka derības atkārtojums aizņem gandrīz trešo daļu no šīs pateicības dziesmas. Kā derība ir saistīta ar pielūgsmi? _____

Derība, ko Dievs slēdza ar Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu, bija balstīta uz Viņa kā valdnieka spējām padarīt viņus par lielu tautu, svētīt un aizvest uz Apsolīto Zemi. Viņu daļa bija mīlēt, paklausīt un pielūgt Viņu kā savu Tēvu un Dievu. Lai cik atšķirīgs ir mūsu šodienas konteksts, princips paliek tas pats.

Pārdomā, kā Dāvīds aicina mūs pielūgt Dievu? Kā šīs pašas idejas mūsu laikā, vietā un kontekstā var atspoguļoties kopīgajos Kunga pielūgsmes pasākumos? _

DĀVIDA DZIESMA

2. Sam. 22 ir rakstīts par dziesmu, ko Dāvids uzrakstīja Kunga slavēšanai. (Izkrien cauri dziesmai un atzīmē tos elementus, kas ir saistīti ar pielūgsmi.) Atslēga šeit un tik daudzās citās vietās Bībelē ir tas, ka tā bija dziesma. Tā bija mūzika. Viscaur Rakstos mēs atrodam mūziku kā neatņemamu pielūgsmes daļu. No augstākminētā teksta izriet, ka eņģeļi dziedāja pie pasaules radīšanas.

Izlasi Atkl. 4:9-11, 5:9-13, 7:10-12, 14:1-3. Ko tas mums liecina par dažām lietām, kas notiek bezgrēcīgajā Debesu vidē? Kādas tēmas šeit ir atklātas, un ko mēs no tām varam mācīties par pielūgsmi? _____

Slavēšanas, dziesmu un pielūgsmes centrālā tēma ir Jēzus kā Radītājs un Pestītājs. Ja viņi dzied par to Debesīs, tad cik daudz vairāk to vajadzētu darīt mums uz zemes?

Nav šaubu, ka dziesma, mūzika un slavēšana ir daļa no mūsu pielūgsmes. Kā būtnes, kas radītas pēc Dieva līdzības, mēs milam un augsti vērtējam mūziku, kā to dara arī citas saprātīgas būtnes. Ir grūti iedomāties kultūru, kas kaut kādā veidā šādu vai tādu iemeslu dēļ neizmantotu mūziku. Mīlestība un cieņa pret mūziku ir ieausta mūsu cilvēciskās eksistences audumā. Dievs noteikti mūs tādus radīja.

Mūzikai ir tāds spēks aizskart mūs un aizkustināt, kāds, šķiet, nepiemīt citām saziņas formām. Visā savā skaidrumā un jaukumā tā, šķiet, paceļ mūs Kunga klātbūtnē. Kurš gan nav piedzīvojis brīžus, kad mūzikas spēks tuvina mūs Radītājam!

Kā tu personīgi esi piedzīvojis/-usi mūzikas spēku? Kādu mūziku tu klausies, un kā tā ietekmē tavas attiecības ar Kungu? _____

„DZIEDIET TAM KUNGAM JAUNU DZIESMU!”

Diemžēl mums ir pieejamas dievišķi iedvesmotu dziesmu tēmas un vārdi, bet nav saglabājusies pati mūzika. Tāpēc ar savām Dieva dotajām dāvanām (vismaz tie, kuriem ir šīs dāvanas) mēs komponējam paši savu mūziku un bieži vien rakstām savus vārdus. Bet kā mēs to visi zinām, mēs to nedarām vakuumā. Mūsu pielūgšme ir saistīta ar kultūru, kurā mēs dzīvojam, kultūru, kura zināmā mērā ietekmē mūs un mūsu mūziku. Tas var būt labi, un tas var būt slikti. Visgrūtākais ir ieraudzīt šo robežu.

Izlasī šos pantus. Kādus principus tie mums iedod, pēc kuriem mums vajadzētu vadīties, izvēloties dievkalpojumu mūziku? 1. Kor. 10:31; Fil. 4:8; Kol. 1:18. ____

Gadiem ilgi mūsu draudzē pastāv jautājums par mūziku un mūzikas stilium dievkalpojumu. Dažos gadījumos baznīcas dziesmām ir piešķirts gandrīz svēts statuss. Citos turpretī ir grūti atšķirt baznīcā spēlēto mūziku no laicīgas mūzikas (jo starp tām, atklāti runājot, nav nekādas atšķirības).

Dievkalpojumu mūzikā svarīgi, lai tā mums norādītu uz viscēlāko un vislabāko, kas ir mūsu Kungs. Tai vajadzētu aizkustināt nevis būtnes zemiskākās, bet gan cēlākās dziņas. Mūzika nav morāli neitrāla. Tā var pamudināt mūs uz viscildenākajiem garīgajiem piedzīvojumiem, vai arī to var izmantot ienaidnieks, lai pazemotu un samaitātu mūs, izsaucot grēcīgas tieksmes un kaislības, vilšanos un dusmas. Tikai palūko, ko ražo mūsdienu mūzikas industrija, un tu redzēsi, kā sātans ir samaitājis vēl vienu no Dieva brīnišķajām dāvanām cilvēcei.

Mūzikai mūsu dievkalpojumu vajadzētu saturēt līdzsvarotus garīgos, intelektuālos un emocionālos elementus. Vārdiem kopā ar melodiju vajadzētu pacelt mūs, darīt cēlākas mūsu domas un likt mums vairāk ilgoties pēc Kunga, kurš tik daudz ir darījis mūsu labā. Mūsu pielūgsmē ir vajadzīga tāda mūzika, kas aizved mūs krusta pakājē un palīdz saprast, ko Kristus mums ir sagādājis.

Bet dažādās kultūrās muzikālā gaume ir atšķirīga. Mūsu pasaulplašajā ģimenē sastopam dažādu mūziku un mūzikas instrumentus. Tas, kas ir paceļošs un iedrošinošs vienā kultūrā, var likties dīvains citām kultūrām. Un tomēr, cik svarīgi, ka

mēs meklējam Kunga vadību, lai saviem dievkalpojumiem izvēlētos piemērotu mūziku.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Lai šis jautājums ir noteikti un skaidri atklāts, ka mūsu stāvokli Dieva priekšā vai Dieva dāvanā mums nav iespējams kaut ko izmainīt ar savu nopelnu. Ja ticība un darbi varētu nopirkt kādam glābšanas dāvanu, tad Radītājs būtu parādā pateicību radījumam. Šeit var notikt tas, ka meli var tikt pieņemti kā patiesība. Ja kāds cilvēks var nopelnīt glābšanu ar saviem spēkiem, tad viņš atrodas tādā pašā stāvoklī kā katoļi ar savu grēksūdzi. Tad glābšana zināmā mērā ir parāds, ko var nopelnīt kā algu. Ja cilvēks nevar ar nekādiem saviem labajiem darbiem nopelnīt glābšanu, tad tā var tikt saņemta vienīgi žēlastībā, ko viņš saņem kā grēcinieks, jo pieņem Jēzu un tic Viņam. Tā ir dāvana bez jebkādas samaksas. Taisnošana ticībā ir nolikta pāri ciņai. Un visa šī ciņa beidzas, tiklīdz jautājums ir nostādīts tā, ka kritušā cilvēka nopelns labajos darbos nekādā gadījumā nevar viņam sagādāt mūžīgo dzīvību.” E. Vaita „Ticība un darbi”, 19., 20. lpp.

Mūzika „ir viens no vissekmīgākajiem līdzekļiem, kā iespaidot sirdis ar garīgām patiesībām. Cik bieži, kad dvēsele ir nospiesta un tuvu izmisumam, atmiņā ataukst kādi Dieva vārdi – varbūt kādas sen aizmirstas bērnu dziesmiņas piedziedājums –, un kārdināšanas zaudē savu spēku, dzīve iegūst jaunu nozīmi, un drosme un prieks plūst tālāk uz citām dvēselēm! (..) Kā dievkalpojuma daļa dziedāšana tāpat pagodina Dievu kā lūgšana. Patiešām, daža laba dziesma ir lūgšana. (..) Pestītājam vedot mūs pie bezgalības sliekšņa, kuru pārpludina Dieva godība, mēs varam uztvert ap Dieva troņa stāvošā debesu kora slavu un pateicību, un, kad eņģeļu dziesmu atbalss tiek radīta mūsu zemes mājās, sirdis tiek vilktas tuvāk debesu dziedoņiem. Debesu sadraudzība sākas zemes virsū. Šeit mēs mācāmies viņu slavas dziesmu toņkārtu.” E. Vaita „Audzināšana”, 168. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā kultūra un sabiedrība ietekmē mūziku tavā draudzē? Vai arī tu uzskati, ka tā to neietekmē?

2. Izlasi E. Vaitas citātu par mūziku. Vai mūzikas stils, kāds tiek izmantots tavas draudzes dievkalpojumos, ļauj tev to piedzīvot? Kā mēs varam paaugstināt mūzikas nozīmi mūsu dievkalpojumos? Ko tava draudze var kopā darīt, lai būtu droša, ka mūzika patiešām paceļ un iedrošina, pildot to uzdevumu, kādam tā paredzēta?